

vendigt til at give Regjeringen frie Hænder til Gjennemførelsen af den tilsigtede Omordning. Saafnart det havde kunnet blive mig klart, at mit Forslag, der gaaer ud paa at indskrænke Lovens Gyldighed til eet Aar, paa nogen Maade vilde hæmme eller genere Regjeringen med Hensyn til disse Forholds Udvikling, havde jeg ikke stillet det, men det er min fulde Overbeviisning, at Regjeringen, selv om man vedtager mit Forslag, vil have al mulig ønskelig Frihed, idet jeg nemlig gaaer ud fra, at der ikke kan være nogen Tvivl om, at Rigsdagen, naar den næste Aar kommer sammen, og naar de Meddelelser, der fra Regjeringens Side ville fremkomme ved Forelæggelsen af et Forslag til en Forkængelse af det paagjældende Tidsrum, vise, at Reformen gaaer fremad i det Spor, der er antydet, og i den Retning, der er bebudet, med største Beredvillighed vil give sit Samtykke til en ny Lov, som atter for et Aar giver Regjeringen den samme Frihed; Forslaget vil altsaa ikke i saa Henseende paa nogen Maade kunne hindre Regjeringen. Forsaavidt det dernæst skulde kunne lykkes, hvad der af den ærede Finanzminister er anseet for muligt, for den i Efteraaret 1863 sammentrædende Rigsdag at forelægge Lovarbejder angaaende Udførelsen af den paatænkte Reform, saa ligger allerede deri, at en videre Bemyndigelse i den Retning, som det foreliggende Lovforslag gaaer ud paa, er overflødig, thi naar en saadan Lov er vedtagen, vil jo derved den hele Reform være flaaet fast; men skulde dette ikke kunne lykkes til den Tid, saa vil som sagt en ny Bemyndigelse kunne gives. — Det ærede Fleertal i Udvalget har ganske rigtig været enigt med mig i at erkjende, at det maatte ansees som stemmende med Rigsdagens Ret og Ansvar ligeoverfor Kolonierne, at den sikrede sig et vedrørende Indblik i disse Reformers, men jeg tilstaaer, at jeg ikke af hvad den ærede Ordfører i den Henseende nylig htrede har kunnet komme til anden Anskuelse, end at det ikke kan ansees stemmende med Rigsdagens Ansvar ligeoverfor Kolonierne nu at give en Bemyndigelse for Regjeringen paa 3 Aar. Jeg seer ikke, hvad det i den Retning skulde kunne nytte, at man vedtog Udvalgets Fleertals Forslag, hvorefter der skulde afgives en aarlig Beretning til

Rigsdagen om Reformens Fremskridt, thi naar Reformen ikke gaaer fremad i den Retning, som af Udvalget er anseet for rigtig og hensigtsmæssig, men derimod mere kommer til at gaae i en anden Retning, enten fordi selve Kolonialraadet stærkt andrager derpaa, eller fordi maaskee mulige Forandringer i Regjeringen kunde bringe andre Anskuelser tilstede, og saa med Hensyn til denne Sag, saaledes at man fra denne Side kunde ønske en forandret Retning, saa seer jeg ikke, hvad Rigsdagen skulde kunne gjøre, naar den har givet denne Bemyndigelse for tre Aar. Den ærede Ordfører hentydede til Offentligheden; ja, den er overordentlig god og virksom, men vi have for ikke mange Dage siden hørt en Minister udtale, at han ikke brød sig det Allermindste om, hvad der staaer i Pressen, hvormod han holdt sig til Repræsentationen. Vi have forøvrigt ikke nødig at holde os til, hvad en Minister i saa Henseende har sagt, men vi kunne holde os til Regjeringens Fremtræden i det Hele, og gjøre vi det, kunne vi være overbeviste om, at det er Repræsentationen, som Regjeringen maa antages at ville tage Hensyn til, men ikke til Pressen. Den ærede Ordfører hentydede ligeledes til Interpellationsretten, men jeg vil hentyde til de ærede Herrer, der kjende noget mere til Rigsdagens Historie, hvad man kan ubrette ved en Interpellation. Lad os tænke os, at Regjeringen søgte at lede Reformen i en anden Retning end den, der nu er paatænkt, og at man vilde reise en Interpellation for at bewirke en Forandring deri, da vide vi jo dog Alle, at Regjeringen enten kan unblade at svare, eller at vedkommende Minister kan svare: Jeg har en Lov, der giver mig en Bemyndigelse, som Rigsdagen ikke kan tage tilbage uden ved en ny Lov, og jeg for mit Vedkommende gaaer ikke ind paa en saadan, om Rigsdagen ogsaa vedtager den; derved vilde altsaa ikke det Allermindste være bundet. Jeg vil ikke tale om Anvendelsen af den Grundlovsparagraf, som handler om Besættelsen af Kommissioner, thi det lod ikke til, at den ærede Ordfører, idet han nævnte denne Paragraf, tænkte paa Muligheden af her at anvende den, og vi vide desuden Alle, at der mangler en nødvendig Lov, som vi endnu ikke have faaet,